

Свята Истина

Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не изва при Отца, освен чрез Мене

**ПРОМЯНА В СЪРЦЕТО И УМЪТ
СПАСЕНИЕТО
РОЛЯТА НА БИБЛИЯТА**

Свята Истина

Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мене

СПИСАНИЕ "СВЯТА ИСТИНА" ПОЛЗВА ЧАСТ ОТ СТАТИИТЕ И ФОТОГРАФСКИЯ МАТЕРИАЛ НА ИНКА "NACHFOLGE" С РАЗРЕШЕНИЕ НА ФОНДАЦИЯ СВ. БОЖИЯ ЦЪРКВА - ГЕРМАНИЯ.

СПИСАНИЕ "СВЯТА ИСТИНА" ПРИТЕЖАВА СВОБОДАТА ДА РАТУВА НА ХРИСТИЯНСКАТА ИДЕЯ БЕЗ ОГЛЕД НА ОПРЕДЕЛЕНА ДЕНОМИНАЦИЯ.

СПИСАНИЕ "СВЯТА ИСТИНА" ПУБЛИКУВА САМО ПРЕВОДНИ МАТЕРИАЛИ.

www.wkg.gci.org

Stiftung WKG
Postfach 1129, 53001 Bonn

Съдържание

Октомври, Ноември, Декември 2015 г., ISSN 1312-0409

Списанието се разпространява бесплатно

Простете нашите грехове	3
Една новородена църква	4
Промяна - в сърцето и умът	5
Пътят към излекуване на културата ни	7
Потокът пресъхна	9
Ролята на Библията	10, 15
Спасението - минало, бъдеще и настояще	12
Как да се справим във време на духовна тъмнина	17
Оправдаване по благодат	19
Как расте църквата	22

Псалом 86

Господи, приклони ухото Си;
Послушай ме, защото съм
сиromах и немощен.
Опази душата ми, защото
съм посветен;
Ти, Боже мой, спаси слугата
Си, който уповава на Тебе.
Смили се за мене, Господи,
защото към Тебе викаш цял
ден. Развесели душата на
слугата Си, защото към
Тебе, Господи, издигам душа-
та си. Защото Ти, Господи,
си благ и готов да проща-
ваш, и многомилостив към
всички, които Те призыва-
ват, послушай, Господи,
молитвата ми.

И внимавай на гласа на
молбите ми, в деня на
неволята си ще призоваш
Тебе, защото ще ме послу-
шаш. Между богоществените няма
подобен на Тебе, Господи,
Нито има дела подобни на
Твоите. Всичките народи,
които си направил;
ще дойдат и ще се покло-
нят пред Тебе, Господи,
И ще прославят името Ти.
Защото си велик и вършил
чудесни неща; Само Ти си
Бог. Научи ме, Господи,
пътя Си, и ще ходя в исти-
ната Ти; дай ми да се
страхувам от името Ти с
неразделено сърце, ще Те
хваля, Господи Боже мой,
от все сърце, и ще славя
името Ти до века.

Защото голяма е Твоята
милост към мене;
Ти си избавил душата ми
от най-дълбоката преизподня
Но, Господи, Ти си Бог много-
милостив и благодатен...

ПРОСТЕТЕ НАШИТЕ ГРЕХОВЕ

Световната Божия Църква (WKG) спонсорира списанието „*The Plain Truth*“, а името на немското издание - „*Nachfolge*“ и през последните години промени позициите си относно дълго поддържаните принципи на вяра и позиция. База за тези промени са приемане на становището за спасението по милост Божия, идващо чрез вяра. Независимо от факта, че в миналото проповядвахме това свидетелство, което обаче бе обвързано от твърдението, че Бог чрез делата ни освещава и образува праведният ни характер и че трябва да ни възнагради за това.

Десетки години ние разглеждахме нашето безкомпромисно отношение към закона като основа за нашата праведност. С желанието си да угодим на закона ние се стремяхме към Бога спазвайки старозаветните закони и правила.

Божията милост, обаче ни показва, че старозаветните задължения не са валидни за новозаветните християни. С богатството на благодатта си Бог ни доведе до една нова връзка с Иисус Христос. Той отвори сърцата и умовете ни за радостта на спасението. Святото Писание ни говори понастоящем по новому и ние всекидневно се радваме на личната връзка с нашият Господ и Спасител.

Едновременно с това нам са известни тежките ограничения на миналото. Погрешното ни доктринално разбиране закриваше ясното Евангелие на Иисус Христа и това доведе до множество погрешни заключения и небиблейски практики. Необходимо е да се покаем и извиним за това наше отношение.

Притежавахме духът на осъждение и в нашите очи бяхме праведни - заклинавахме останалите християни, като ги наричахме „объркани“ и „инструменти на дявола“.

На нашите членове предлагахме християнски живот ориентиран към дела. Изисквахме следване на трудните предписания на Стария Завет. По отношение на ръководенето на църквата изисквахме строго единично управление.

Миналото ни старозаветно мислене допринесе да считаме себе си специални, надменни, вместо да се борим за единство и братство, както това се изисква от Новия Завет.

Имахме пророчества водещи до спекулации с тях, които прекъснаха истинското Евангелие за Спасение чрез Иисус Христа. Тези учения и практики са източник за огромно съжаление. Известни са ни болките и страданията причинени от всичко това.

Ние бяхме на неправилна основа, ние стояхме

в неправда. Никога обаче не сме желали да объркавме никого. Ние концентрирахме вниманието си към вярата в Бога и не проумяхме духовната пътека на която стояхме. Но умишлено или не, пътеката, на която стояхме не беше библейска.

Поглеждайки назад ние самите се питаме как можахме да застанем на толкова погрешна основа. Сърцата ни са при всички, които чрез нашите погрешни учения относно Писанието бяха подведени. Ние намаляваме тяхното духовно деориентиране и объркване. Най-искрено търсим тяхното разбиране и прощение.

Осъзнаваме, че дълбочината на отчуждението усложнява опрощението. Човешки погледнато опрощението е дълъг и труден процес и изисква време. Ние се молим непрестанно и ви представяме факта, че Иисус Христос е в състояние да изцери и най-дълбоките рани.

Ние не правим никакви опити да покрием доктриналните и библейски грешки от миналото. Нямаме намерения да покриваме пукнатините. Ние гледаме историята директно в очите, знаем грешките и греховете, които сме допуснали. Завинаги ние ще останем част от нашата история, осъзнавайки опасността от легализма.

Ние обаче не можем да живеем в миналото. Необходимо е да преживеем миналото си. И заедно с апостол Павел казваме: „Братя, аз не съм уверен, че съм уловил, но едно правя - като забравям задното и се простирам към предното, тичам към целта за наградата на горното от Бога призвание в Христос Иисус.“ (Фил. 3:13-14).

И тъй, днес ние здраво стоим върху кръста - който е символ на всяко опрощение. Той е общата основа, на която трябва да се срещнат отчуждилите се партии. Като християни се идентифицираме със страданията на кръста и се надяваме това идентифициране да ни събере в едно.

Живеем с надеждата да видим всеки, който сме наранили при кръста Христов. Само кръвта на Агнето и силата на Божия Дух ни помагат да забравим нараняванията и да следваме целта.

По този начин бих желал най-искрено и сърдечно да се извиня пред всички минали членове, сътрудници и други хора, които бяха жертва на миналите ни грехове и погрешното ни тълкуване на Библията. Каня ги да се включат в разпространяването на истинското Евангелие на Иисус Христа по целия свет и нека Бог ни дари растеж и сила в това служение. □

Йозеф Ткач
главен пастор

Една новородена църква

През изминалите 10 години ние от Св. Божия Църква бяхме благословени чрез един безпримерен растеж по отношение на доктриналните разбирания и чувствителността ни спрямо заобикалящият ни свят и най-вече спрямо останалите християни.

Но размера и скоростта на промяната след смъртта на основателят ни Херберт В. Амстронг обърка както последователите, така и противниците ни.

Заслужава си да сме единни, да имаме предвид онова, което сме загубили и онова, което сме спечелили.

Основите на вярата ни и практиките ни бяха подложени на едно постоянно контролиране от нашия пастор-президент Йозеф Ткач (моят баща), който наследи г-н Амстронг. Преди да почине през септември, баща ми ме определи за негов заместник.

Особено съм благодарен на баща ми за ориентираният за работа в екип водачески стил. Особено съм благодарен за единството на ония, които стояха на негова страна и ме подкрепиха, когато застанахме под авторитета и делото на Светият Дух.

При това насилиствената ни представа за едно правилно тълкуване на Стариия Завет, твърдението ни, че Великобритания и САЩ са потомци на народа на Израил (Британски юдаизъм), както и твърдението ни, че само нашата църква има изключителна връзка с Бога.

Освен това ние отхвърляхме медицината, употребата на козметика и на традиционните християнски принципи, като Възкре-

сение и Рождество Христово.

Заменихме отдавнашното си твърдение, че Бог е „семейство от безбройни духове“ чрез които могат да се родят хора с ясно библейско твърдение за един Бог, Който съществува от Вечността в три лица - Отец, Син и Свети Дух.

Прегръщаме и защитаваме централната тема в Новия Завет: живота, смъртта и възкресението на Иисус Христос. Главна тема в издаваното от нас списание *The Plain Truth* е спасителното дело на Иисус Христос, вместо пророческите спекулации за Последното време. Ние проповядваме пълното смирение на изкупителната жертва на нашия Господ, който понесе смъртта поради нашите грехове. Ние проповядваме спасението по милост, основавайки се единствено на вярата чрез стремежа към дела от всякакъв вид. Разбираме, че нашите християнски дела са нашият възстановен благодарствен отговор на Божието дело.“ Ние любим Него, защото първо Той възлюби нас“ (1. Йоан 4:19) - чрез тези дела ние не се „квалифицираме“, че сме нещо, нито пък нудим Бога да ни спаси. И както Уилям Барклей се изразява: „Ние сме спасени за добри дела, а не чрез добри дела“.

Баща ми се противопостави на църквата и доказа, че християните са подвластни на Новия Завет, а не на Стариия.

Това учение доведе до там, че ние прекратихме предишните традиции, а именно: че християните спазват съботата, като „свят ден“, че те трябва да спазват годишните празници на израиляните споменати в Левит и във Вто-

розаконие, че християните са задължени да дават три пъти десятък и че не трябва да ядат храни споменати в Стариия Завет като „нечисти“.

И всичките тези промени в срок от 10 години?

Ние осъзнаваме, че тези дълбоки промени на курса в този мащаб са без исторически паралели и че съществуват от дните на Новозаветната църква.

Ръководството и членовете на Световната Божия църква са благодарни за Божията милост чрез която ние видяхме светлината. Разбира се ходът напред не е без разходи. Постъпленията ни спаднаха драстично, загубихме милиони долари и бяхме принудени да освободим стотици служащи. Броят на членовете спадна. Много малки групи се отцепиха от нас и се върнаха съм една или друга водеща доктрина или позиция свързана с културата.

В следствие на това се разделиха семейства и се развалиха приятелства, дори това стана с гневни и нараняващи чувства и обвинения.

Ние сме особено натъжени от това и молим Бог да изцери и оправди. От нашите членове не се изисква нито лично изповядване на новите основи на вярата, нито се очаква, че членовете автоматично ще приемат новите фундаменти на вярата.

Ние подчертахме необходимостта от лична вяра в Иисус Христос, дадохме указания на пасторите да бъдат търпеливи с членовете, да разберат трудностите им да осъзнават и приемат доктриналните и административните проме-

ни.

Независимо от материалните загуби ние спечелихме много. И както Павел пише, а именно, че онова, което преди защитавахме бе печалба, сега обаче го разглеждаме като загуба заради Иисус Христос.

Ние намираме утеша и подкрепа във Филипяни 3:7-11: „Но това, което беше за мене придобивка, като загуба го счетох заради Христос. А освен това всичко считам като загуба заради това превъзходно нещо - познаването на моя Господ Христос Иисус, заради Когото изгубих всичко и считам всичко за измет, само Христос да придобия и да се намеря в Него, като нямам своята прав-

да, която е от закона, а тази, която е чрез вяра в Христос - правдата, която е от Бога въз основа на вяра, за да позная Него и силата на Неговото възкресение, и общението в Неговите страдания, като се уподобя с Неговата смърт, за да мога някак да достигна до възкресението на мъртвите.“

Благодарим на братята: Ханк Хенеграф; Рут Тукер, Давид Неф; Уилям Брафорд, както и на приятелите от *Pazusa Pacific University, Fuller Theological Seminary, Regent College* и на всички останали, които ни подадоха ръка когато ние истински пожелахме да следваме Иисуса Христа чрез вяра.

Ние подновяваме благослове-

нието, че не сме част от една малка изключително физическа организация, а част от тялото Христово, част от Божията църква и че в нашите възможности е да помагаме за разпространяването на Евангелието по целия свет.

Баша ми, Йозеф В. Ткач се подчини на истината на Светото писание. Стоейки в опозиция спрямо останалите, той устоя и доказа, че Иисус Христос е Господ. Той бе един смирен и верен служител на Иисуса Христа и Бог му позволи да поведе Световната Божия църква в богатството на Неговата милост.

При това ние молим Господа и уповаваме Нему да запазим курса поставен ни от Иисуса Христа.

ПРОМЯНА В СЪРЦЕТО И УМЪТ

Сантияго Ланге

Една сутрин в края на деветнадесетото столетие шведският химик Алфред Нобел се събудил и прочел във вестника собствения си некролог. Там пишело: *Алфред Нобел - откривателят на динамита почина вчера, той помогна във войните да загиват много повече хора, отколкото преди. Почина невероятно богат.*

В действителност обаче ставало дума за брата на Алфред, като при това един от журналистите на вестника направил непоправима грешка. Този некролог обаче накарал Алфред Нобел да се замисли. Това, което той прочел събудило желанието му да остане в съзнанието на хората не само като откривател на оръжия за масово унищожение. Такова е куриозното начало на носителя на Нобелова награда, която се дава за принос към мира. След това невероятно „ехо от пресата“ Нобел казал: „Всеки човек трябва да получи възможността докато е жив да свидетелства за живота си.

Един ден всички ще починем, а може и Христос да дойде преди това. Преди да умрем е необходимо да си поставим един много важен въп-

рос: Има ли сектори в живота ни, които трябва да променим преди да видим Божието лице?

Този въпрос е особено труден и затова бих желал да представя тезата: като новородени вярващи трябва да се отнасяме към духовния си живот по-критично. Затова бих желал да предложа за разглеждане четири точки по въпроса ПРОМЯНА на живота:

Бог очаква промяна

Във 2. Коринтяни 5:17 четем: „И така, ако някой е в Христос, той е ново създание; старото премина, ето всичко стана ново!“

Появрайки в Христа, ние сме ново създание; на мястото на стария човек се явява ново творение. Необходима е промяна. Трябва да станем „нов човек“, а това означава, че трябва да променим начина си на мислене, държание и задължения.

Необходима е пълна промяна, тъй като новия

живот е живот според Божията воля.

Промяната не е свързана само с първоначалното покаяние. Библията ни говори за един непрекъснат процес на промяна до момента, до който станем подобни на Христа.

Апостол Йоан пише в тази връзка в 1. Йоан 2:6: „Който казва, че пребъдва в Него, сам е длъжен да ходи, както е ходил Христос.“

Всички ние знаем, че това е идеал и че 100% му постигане е твърде трудно.

Йоан обаче ни го поставя като цел, към която да се стремим, така че в домът ни, на работа, във всеки сектор от живота ни да говорим и действаме като Исус. Той е съвършеният образ, който трябва да следваме. Бог желае да се променим и да станем подобни Нему. При това следва втората точка:

Ние можем да се променим

Това заглавие е променило най-лошият затворник в цял Тексас - Клайд Томсон.

На 17 години извършил двойно убийство и бил осъден на смърт. Шест часа преди изпълнението на присъдата бил осъден на доживотен затвор. В последствие предприел три неуспешни опита за бягство, след което убил двама затворници. Обявен бил за непоправим и бил поставен в единична килия.

След 28 години затвор той бил пуснат на свобода. Остатька от живота си прекарал като пастор и починал преди няколко години.

Но какво е допринесло за тази промяна?

Един от тъмничарите донесъл Библия и му я предал за четене, така Христос влезнал в живота му.

Човекът, който убил четири души, непоправимият затворник променил себе си.

Тогава се питам - има ли надежда за нас?

Щом този човек е променил живота си, не можем ли и ние да сторим това?

Новият Завет свидетелства как Христос е до принесъл за промяната на много хора:

- Павел беше променен от преследвач в защитник на църквата;

- Петър беше променен от рибар в „ловец на човеци“;

- Матей бе променен от корумпиран събирач на данъци в апостол с добро име;

- Закхей бе променен от измамник в човек, който даде половината от богатството си за бедните.

Желаем ли да променим живота си, тогава тази промяна е възможна. Съществува надежда за ново начало и нов начин на живот. Осъзнавайки необходимостта от промяна можем да ползваме помощта на Бога.

Премисляйки за промените необходими в живота ни на първо място би следвало да поставим:

- посещение на болни
- четене на Библията
- посещение на службите

Бог променя нашето вътрешно естество, а по този начин и външното.

Бог желае да променим сърцата си

Сърцето ни е важно за Господа. Но какво всъщност е сърцето? В библейския език сърцето се използва в смисъл за душата и умът. То е основата за нашето мислене, страсти, желания, склонности, чувства, планове и намерения. Бог желае не само промяна на външното ни естество и държание, а също и чистотата на сърцата ни.

В 1. Царе 16, Бог заповядва на Самуил да помаже един от синовете на Есей за цар на Израил „Но Господ каза на Самуила: Не гледай на лицето му, нито на високия му ръст, понеже съм го отхвърлил; защото не е както гледа човек, понеже човек гледа на лице, а Господ гледа на сърце.“ (1. Царе 16:7)

В очите на Бога сърцето е най-важното нещо.

В Новия Завет Иисус опровергава външното влияние на фарисеите и водачите изльчваща набожност и святост с вътрешната им отдалеченост от Бога: „Горко на вас, книжници и фарисеи, лицемери! Защото приличате на варосани гробници, които отвън изглеждат хубави, а отвътре са пълни с мъртвешки кости и с всякаква нечистота. Също така и вие отвън изглеждате на човеци праведни, а отвътре сте пълни с лицемерие и беззаконие.“ (Матей 23:27-28)

Въсъщност тук става дума: дали сърцето ни е чисто пред Бога? Това е въпросът, който ние трябва да си зададем.

Ако в нас живее горчилката, омразата, гнева, непростителността, неморалността, завистта и ревността, тогава сърцето ни се нуждае от промяна водеща до изцеление.

Сърцето ни може да бъде обновено по един духовен начин.

Но как да бъде променено сърцето ни така, че да се хареса на Господа?

Първото нещо, което трябва да сторим е да молим Господа за помощ. Тъй като сме грешни човеци със собствени сили не можем да добием сърце угодно на Господа

„Повърни ми радостта на спасението Си: и освобождаващият Дух нека ме подкрепи.“ (Псалом 51:12)

Сърце чисто сътвори в мене, Боже....

Необходимо е да се молим на Бога и да Го молим да промени сърцата ни.

Когато Саул бе помазан за цар се казва, че Бог му дари ново сърце (1. Царе 10:9-10)

Грешът е този, който унищожава сърцето, затова трябва да се освободим от него.

В Исаия 59:2 се казва, че грешът е този, който ни отделя от Бога.

Какво трябва да направим?

Трябва е да признаем греховете си пред Бога.

„Ако изповядваме греховете си, Той е вечен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда.“

(1. Йоан 1:9).

Ние не можем да скрием греховете си от Бога.

„От всичко що пазиш, пази сърцето си защото от него са изворите на живота.“

(Притчи 4:23)

Необходимо е да пазим сърцата си от всякакъв вид грях. Необходимо е да се отвърнем от греха и да молим Бога за Неговата помощ. В Езекил 18:21-23 се казва: „*Но ако беззаконникът се обърне от всичките грехове, които е сторил, пашкият небесен Отец ни обича твърде много. Тук в нашият земен живот ние не можем да достигнем съвършенство, Христос обаче умря за нас, за нашите грехове. Необходимо е да приемем Иисуса Христа в живота си като наш Спасител и Господ.*

Зи всичките Ми повеления и постъпва законно и право, непременно той ще живее, няма да умре. Никое от престъпленията, които е извършил, няма да се помни против него; чрез правдата, която е сторил, ще живее. Благоволя ли Аз в смъртта на нечестивия? казва Господ Иеова, а не по-добре да се обърне от пътя си и да живее?“

Ако се отвърнем от греховете си, Бог ще ни прости и няма да зачита греховете ни. Не е ли великолепно?

Бог е любов! Ние винаги имаме достъп до Бога. Той желае да променяме живота си непрекъснато и най-вече промяна на сърцето. За да сторим това обаче ние трябва да се молим и покаем. Нашият небесен Отец ни обича твърде много. Тук в нашият земен живот ние не можем да достигнем съвършенство, Христос обаче умря за нас, за нашите грехове. Необходимо е да приемем Иисуса Христа в живота си като наш Спасител и Господ.

Но какво трябва да се промени преди да застанем пред лицето на Бога?

Необходимо е промяна в курса на живота, а това може да бъде особено болезнено, тя е най-доброто за нас.

Пътят към

излекуване на културата ни

Един от проблемите в културата ни е духовното презрение: Не знаем кога сме и какво е предназначението на хората. Само че, не можем да схванем смисъла на мъченията си, ако не разберем, че сме създадени по Божий образ, а съществуванието ни е следствие от Неговото творческо желание ние, хората, да станем участници в обещанието Му, даряващо живот и любов. Ние гледаме на страда-

нието като на нещо омаломощаващо ни, пречещо, унизищечно, без достойнство и непотребно, вместо като възможност за по-обхватно участие в мистерията на самоотдаеност. Препъваме се в един Бог, който допуска страданието, и си втълняваме, че състраданието е равнозначно на предотвратяването на страданието на всяка цена. С abortите, клонирането и деструктивното изследва-

не на „зародишните“ клетки се цели именно това. Но лечението на културата ни е възможно едва тогава, когато стигнем до едно коренно различно разбиране за културното си предназначение.

В революционната си книга „Лекуване на културата. Една благоразумна философия за въпросите на щастлието, свободата и живота“, Робърт Шпицер, ректор на Университета в Гон-

зага, предлага упътване за ефективни консултации по въпросите на правата в живота: той изброява четирите основни потребности на човешката душа, които определят действията ни и начина ни на живот.

Първата потребност на човека е **психическото благополучие**. Тя може да бъде спонтанно задоволена, изисква минимални усилия от човека и е предпоставка за съществуването ни.

По принцип няма нищо лошо в тази потребност от психическо благополучие, но този, който го приема за смисъл на живота си, много скоро ще изпита неудовлетворение. Ще развие чувството, че се разминава с живота. По този начин душата ни дава да разберем, че дълбоко в човешката ни природа се крият и други неразкрити силы.

Желанието за „нещо различно“ е катализатора, който събужда втората ни потребност: нашия **Аз-стремеж** - потребността ни чрез сравнение, състезание, успех, популярност, авторитет, власт и контрол да си създадем собствена идентичност. Реално няма нищо лошо в това, но този, който постави това за цел на живота си, ще си напомни живота си с ревност, страхове, недоверие, несигурност, агресия, пренебрежение към другите, вероятно и с омраза към самия себе си.

Редица философи виждат изхода от тази ситуация в това да се погледне над потребностите на „Аз“-а към **хората около**

на нас. Тази трета потребност, а именно да вършим социални дела и да се грижим за хората около себе си, може да се окаже причина за възникване на щастливи моменти в живота ни в общество. Но е възможно да потънем и в голяма безнадеждност, тъй като ние много бързо се развиваме като идеалисти. Проблемът се състои в това, че постоянно търсим по-голяма реализация - не в лю-

открив пътя към Бога и радостта, която изхожда от една подобна връзка на абсолютна и безусловна любов.

Тези четири нива на човешкото щастие - физическо задоволяване на потребностите, Аз-реализация, социално дело и вяра - изясняват кризата, в която е изпаднал съвременния човек. Причина за това е разбирането за самоличността, в кое то се пренебрегват всички ко-

пнежи на човешката душа и дори съществуването ѝ; вместо това хората се опитват да задоволят духовния глад с материалини блага и следването на егоистичните си желания. Подобно държание може да има разрушителни последствия.

Нека си представим един човек, за който щастието означава единствено физическо благополучие и задоволяване на желания. Определя успеха като независимост, контрол и избавяне на болка и загуби. Такъв човек гледа с пренебрежение на физическите недостатъци. Измерва качеството на живота съпоставяки онова, което притежава с това, което няма;

равнопоставя любовта със септичните страсти, възхищението и господство над някой; сексът придобива значение за задоволяване на инстинктите. Страданието е от полза само до момента, до който може да бъде контролирано - и е абсолютно безполезно, когато не подлежи на контрол; съчувства, когато чуе за абортите в страните от

Основни аргументи

Нарастващата приемственост на абортите и евтаназията са чисти симптоми на духовното пренебрежение на културата ни. Човешките потребности засягат четири нива: физически потребности, Аз-реализация, социално дело и вяра. Когато живота се схваща само в смисъла на максимиране на физическото благополучие и Аз-реализацията, то с тези параметри ще бъдат отмервани и успех, качеството на живота, страданията и свободата. Но тези неща придобиват съвсем различно значение през погледа на вярата. Ако искаме да променим нагласата на хората по отношение въпросите за право на живот, то ще трябва първо да променим възгледите им за предопределението на човека.

бовта като такава, но в перфектната, абсолютната, безграничната и безусловната любов. Този, който се опитва да задоволи тази потребност с несъвършени и смъртни хора, постоянно ще преживява разочарования и очакванията му няма да се изпълнят. Но чрез задоволяването на четвъртата потребност на онзи, който се обърне към **вярата, надвишаваща всичко видимо**, ще му се

третия свят.

Емукаата се пребръща в изчистване на предимства и недостатъци; тъжно е експерименталното изследване на дълбоко замразените ембриони. Свободата означава да се измъкнеш от наложените от вън задължения и условия; на законите, забраняващи клонирането се гледа като на пречка на научния прогрес.

Нека разгледаме **Божието становище**. Не можем да постигнем истински успех от нещата в този свят, а чрез вярата си в Христос.

Качеството на живота ни се основава не на това, което притежаваме, а на факта, че Бог ни е определил за Себе Си. Любовта не означава септичност и контрол, а състрадание и себеотрицание.

Страданията ни учат да бъдем благи и смирени по сърце. Емукаата не е хладнокръвна калкулация - става дума за това, което наистина е достойно, чисто, мило и признателно. Поради това и свободата трябва да ни помогне да се обичаме и служим взаимно. Придобили сме самоличност и права от момента, в който сме били създадени в утробата на майка си.

Ако се стремим към култура, в която се почита всеки човешки живот, то ние трябва да носим тази култура и да пробуждаме потребностите към повисши идеали. А това можем да направим като говорим със семейството, приятелите и колегите си, като им посочим тайнственото предназначение на човешкото съществуване.

Добрата вест е, че култура-та ни не е неизлечимо болна. Тя има спешна нужда от едно ново виждане за надежда, чест, любов, състрадание и вяра.

ПОТОКЪТ ПРЕСЪХНА

Един от най-драматичните, изпълнени с приключения разкази в Библията, е тази за издигането на пророк Илия. В момент, когато отстъплението на Израил е стигнало до най-ниската точка, той се противопостави на нечестивия управител с думи на съд.

„А тесвиецът Илия, който бе от галаадските жители, рече на Ахаава: В името на живия Господ, Израилевия Бог, Комуто служа, заявявам ти че през тия години няма да падне роса или дъжд освен чрез дума от мене“.

(3. Царе 17:1)

След това смелият пророк получи заповед от Бога да се скрие в източната пустиня край потока Херит. Там Бог промисли враните да му доставят храна по време на предсказаните гладни години. В допълнение бълбукаше освежителна вода от близкия поток - съвършена картина на силата и желанието на Бога да се грижи за физическите нужди на своя верен слуга.

Можете ли да си представите разочарованието на Илия, когато веднъж отишъл на потока, за да пие, както всеки ден, и ужасна трагедия го бе постигнала - потокът бе пресъхнал!

Вероятно е изглеждало, че всички обещания са пропаднали. Бог го бе изоставил да умре в безводна пустиня. Но докато беше още там Илия чу думи от Господа:

„Стани, иди в Сарепта сидонска и седи там; ето, заповядах на една вдовица там, да те храни.“

(3 Царе 17:9)

Бог затвори една врата, за да може да отвори друга. Той даде потока, Той го и пресуши. Жivotът си вървеше. В динамиката на Божественото провидение Илия трябваше да преживее друго чудо на друго място - опитността на Кармил, чудното снабдяване на вдовицата с храна и да срещне бъдещият пророк Елисей.

РОЛЯТА НА БИБЛИЯТА

Библията е един от най-ценните дарове за човека от Бога. Тя е Божие Слово - свръхсъществено откровение от Бога, записано от човеци. Библията е непогрешима поради Божествения си произход и разбиране, поради достъпния за хората стил.

Чрез нея се разбираят волята и целта на Бога за човешкия живот. Библията служи на християните във всяка област на живота, при служение, благовестие, съветване, лично израстване, възпитание, в различните житейски ситуации и при решаване на редица проблеми.

Библията е тук, за да разкрива Божията воля и цел за живота на човека.

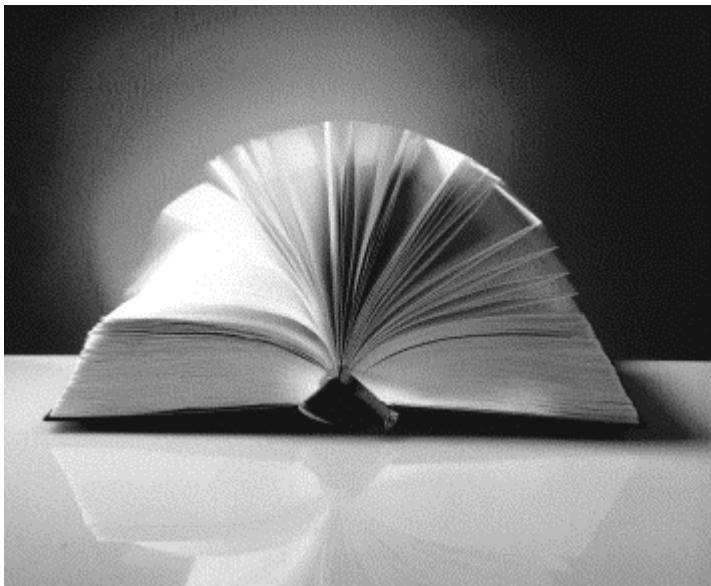
Библията е ръководство в нашия живот.

„Но ти постоянствай в това, което си научил и в което си се убедил, като знаеш от кого си го научил и че от детинство знаеш Свещените Писания, които могат да те направят мъдър за спасение чрез вяра в Христос Исус. Цялото Писание е богоизънновено и полезно за поука, за изобличение, за поправяне, за наставление в правдата; за да бъде Божият човек усъвършенстван, съвършено подгответен за всяко добро дело.“

(2 Тим. 3:14-17)

Тези думи се отнасят за всеки християнин. В Своето Слово Бог ни дава всичко, от което се нуждаем, за да живеем плодотворен християнски живот.

Библията е основата на нашата вяра. „Старай се да се представиш одобрен пред Бога работник, който няма от какво да се срамува, като излагаш право словото на истината.“ (2 Тим. 2:15)

Как да изучаваме Библията?

„....и ще познаете истината и истината ще ви направи свободни“

(Йоан 8:32)

Не търсете само онези части от Библията, които харесвате или които подхождат на настоящия ви живот, а коннейте за цялата истината, като се стараете да живеете според нея.

„Но който възвишава себе си ще се смири; и който смири себе си ще се възвиси“ (Матеев 23:12).

Гордостта от „мясното“ разбиране на Библията може да е унищожителна. Нашата цел е да опознаем Божието Слово, за да го прилагаме в живота си. Нека четем Библията със смирение!

„Бог е дух; и ония, които Mu се покланят, с дух и истина трябва да се покланят.“ (Йоан 4:24)

Трябва да търсим Бога с дух и истина. Ако ни липсва молитва и духовно общение съпътстващи изучаването на Библията, няма да имаме яснота и разбиране на истината в Словото на Бога. Има хора, които познават Библията изключително добре, но в живота им липсва Святия Дух и малко познават Бога.

„А посияното на добра земя са тия, които, като чуят словото, държат го в искрено и добро сърце, и дават тлог с търпение“ (Лука 8:15).

Към Библията трябва да се подхожда с искреност и постоянство. Неискрения човек може да види в нея това, което иска да види.

Не е трудно да се изберат отделни насоки от Божието Слово, да бъдат извадени от контекста им и да бъдат поднесени така изкривено, че да потвърдят това, което човек би желал да каже.

Към изучаването на Библията трябва да се по-хожда честно, като търсим Божията истина и я прилагаме в ежедневния си живот.

ИСТОРИЯТА НА БИБЛИЯТА

От Битие до Откровение Библията е разказ, който открива Божията цел за човека и всичко, което Бог е направил за изпълнението на тази цел.

СТАРИЯТ ЗАВЕТ

Този раздел можем да разделим на осем части:

Началото

Битие 1-11

Това е подготвката за цялата останала част от Библията. Тук е положена основата на изкуплението. Бог създава света и човека съвършен, за да имат съвършено общение с Твореца. Но като резултат от греха това общение е нарушено. Бог изпраща потоп, за да унищожи човека поради греха му. Но Той все пак остава верен на своята любов и милост като спасява от номона праведния Ной. Въпреки това, когато Ной и семейството му започват да заселват отново земята, грехът си остава в човека.

Най-накрая Бог разпърсква всички хора като им дава различни езици.

Земята е изпълнена с различни народи и култури.

Патриарсите

„Аврам взе жена си Сарая, братанеца си Лот, всички имот, който бяха спечелили, и хората, които бяха придобили в Харан, та излязоха, за да отидат в Ханаанската земя.“ (Битие 12:5)

Когато народите се разделят, Бог издига човек на име Аврам за баща на народ, като има специално общение с Бога.

От Авраам Бог започна да осъществява плана Си за изкуплението на човека.

Бог предлага на Авраам завет, в който е обещано: **ДУХОВНО ВЗАИМООТНОШЕНИЕ**: Аз ще бъда твой Бог и ти ще бъдеш мой народ.

ПРИТЕЖАНИЕ: Отиди в земята, която ще ти покажа.

ПРИЗНАНИЕ: Ще възвелича името ти.

ЗАЩИТА: Ще бъда с теб

БЛАГОСЛОВЕНИЕ: Чрез тебе ще се благословят всички народи на земята.

Авраам приема Божият завет с вяра и показва това като се преселва със семейството си в обещаната земя Ханаан. Макар, че Авраам има двама сина, само единият - Исаак е избран да продължи заветната линия и да получи обещанието

от Бога. По същият начин само един от синовете на Исаак - Яков е избран да получи Божието благословение и обещание. Глад принуди Яков и неговите синове да търсят храна в Египет, където един от тях - Йосиф, който чрез поредица от събития става управител на това царство. Той поема грижата за тяхното благополучно пребиваване в Египет.

ИЗХОДЪТ (излизането), пътуването в пустинята

Изход, Числа, Левит и Второзаконие

Между книгите Битие и Изход има период от 400 години. По това време положението на израилтяните се променя драматично. В края на Битие семейството на Яков живее в благоденствие, докато в началото на Изход - 400 години по-късно, потомците на същото това семейство са се превърнали в народ от 3-4 милиона роби, тиранично управлявани от фараона.

Бог определи един човек на име Мойсей, който с Божията помощ да изведе израилтяните от Египет и да ги спаси от робството.

Израилтяните пътуват до планината Синай, където остават на стан година и половина. Тук те получават от Бога Плочите на Закона и от 3 милиона роби се превръщат в добре организиран народ.

Заветът и Божието обещание вече са дадени, а Бог ги снабдява със средството, чрез което те могат да отговорят с любов и покорство на неговата благодат - установена е жертвена система като средство за получаване на Божията благодат.

Всичко това е само сянка и преобраз, очакваща своето изпълнение и завършеност със съвършенната жертва на самия Божий Син - Иисус Христос.

Преди да влязат в Ханаан израилтяните са изпълнени с нетърпение, недоволство и страх. Те се бунтуват срещу Божията заповед да влязат в обещаната земя. Като последствие еврейския народ е принужден да броди 40 години из пустинята, докато премине поколението, което е родено в Египет.

Завоюването и завладяването на Ханаан

Исус Навин и Рут

След като умира Мойсей, водачеството над израилтяните поема Иисус Навин. Той става голям военачалник и за 25 години завладява по-голяма-

СПАСЕНИЕТО

- МИНАЛО, БЪДЕЩЕ

Библията казва, че в един определен исторически момент човекът е съгрешил, тогава и той и светът, над който той имаше власт са станали в ненормално положение.

След това Христос дойде, умря и възкръсна - също в историята. Необходимата победа бе спечелена. Когато Христос се върне, Неговата победа ще се изяви докрай. Но днес на земята все още няма пълен мир, както за конкретната личност, така и за цялото човечество. Наистина светът през 21 век не е толкова по-различен от асирийския или римския свят. Това означава ли, че от времето на кръста до днешен ден и до второто идване на Господ Иисус Христос, Бог не е предвидил да ни даде реално доказателство за кръста? Когато изследваме Писанията със сигурност ще забележим, че Бог е промислил за такова доказателство:

„Но вие сте избран род, царско свещенство, свят народ, хора, които Бог придоби, за да възвествявате добродетелите на Този, Който ви призова от тъмнината в Своята чудна светлина; които някога не бяхте народ, а сега сте Божий народ; не бяхте получили милост, а сега сте получили.“

(1. Петр. 2:9-10).

Тук се казва, че в този живот християните имат цел - да изявяват добродетелите на Бога. С други думи, Бог не възнамерява да осинови света без доказателството за реалността на победата на кръста между възнесението на Иисуса и повторното му идване. Божието намерение винаги е било свидетелството, изявата на Христовата победа на кръста.

Християните са призовани да вярват в правото, истинското учение на писанията. Но това не означава, че трябва само да се съгласяват с правилното учение, макар и това да е необходимо. Не означава и само да появяват активност, която може да се обясни чрез естествен талант или характер. Трябва да разберем, че е важно не само какво вършим, но и как го вършим.

В Деяния на апостолите глава 1, между Христовото възкресение и възнесение, Той заповядва на учениците Си не просто да проповядват благовестието, а да изчакат идването на Святия Дух и едва тогава да изпълняват поръчението му.

Да проповядваме благовестието без Святия Дух означава да изменим основния смисъл на Христовата заповед. В християнската активност и християнското служение, това как правим нещата е толкова важно, колкото и какво правим.

Всяко действие, което не изявява съществуването на Бога обезсмисля целта на християнския живот тук на тази земя. Според Библията ние сме длъжни да живеем свръхестествен живот - тук и сега. Това е възможност, която няма да получим повторно. Вечността ще бъде чудесна, но няма да съдържа призванието, възможността да живеем чрез вяра тук и сега преди да видим Иисус лице в лице.

Истинското свидетелство, което Бог е предвидил за света, докато дойде Христос е самият християнин. Вярващите са призовани в настоящата история да изявяват, че Бог съществува. Те трябва да извършват това поотделно и заедно - всяко поколение християни в своето съвремие.

Библията ни казва, че когато приемем Христа като личен Спасител, Бог веднага ни оправдава. Бог, като върховен Съдия, обявява вината ни за нищожна въз основа на изкупителната жертва на Христос, това не означава, че Той преебрегва греха. Бог е свят и в Неговата святост всеки грех ни обвинява във вина. Но, когато аз приема Христос за свой Спасител, моят грех де наказва в Христос:

- в историята, пространство и времето;
- на кръста.

На този кръст Христос пое

И НАСТОЯЩЕ

цялото наказание. Неговата смърт има безконечна ценност - достатъчна да ни замести и да покрие целият ни личен грех и цялата вина на всички, които някога ще се обрънат към Него.

Оправданието е абсолютно неотменимо, защото Христос понесе наказанието за всичките ни грехове, а не е само за греховете ни до момента, когато Го приемем за личен Спасител.

В Библията не се споменава за степени на оправдание, не можем да бъдем по-малко или повече оправдани. В този смисъл не можем да бъдем по-малко или повече християни. Няма половинчатост и степенуване. Вината на християнина се премахва напълно и завинаги. Затова оправданието за християнина е нещо минало. Но тук трябва да внимаваме. Спасението е по-широко понятие от оправданието. То е в миналото, то е в настоящето. Делото на Христа на кръста носи на християнина нещо повече от оправдание. В бъдещето то е свързано с прославянето на Бога, когато Христос дойде за втори път ще има телесно възкресение и вечност. Но спасението има и сегашен аспект. Настоящото ни общение с Христа е нашето освещение - в настоящо време.

При освещението има степени. казахме, че оправданието

няма степени, защото вината е всецило премахната. Но в настоящото общение с нашия Господ съществуват степени.

Християнският живот не е непрекъсната въходяща права. Понякога води нагоре. А понякога - това трябва да призаем всички, ако не искаме да се самозальгваме - надолу. Не можем да бъдем по-малко или повече оправдани, но е възможно да бъдем повече или по-малко осветени.

Оправданието засяга вината за греха, освещението се занимава със силата на греха над християнския живот.

Спасението не е просто оправдание, последвано от безвремие до момента на смъртта.

Спасението е единство - непрекъснат процес от оправданието, чрез освещението до прославата.

„Но знаем, че всичко съдейства за добро на тези, които обичат Бога, които са призовани според Неговото намерение. Защото, които предузна, тях и предопредели да бъдат съобразни с образа на Неговия Син, за да бъде Той първороден между много братя; а които предопредели, тях и призова; а които призова, тях и оправда; а които оправда, тях и прослави.“

(Римл. 8:28-30.)

От този текст става ясно, че спасението е непрекъснат процес. Има и други примери за тази истина:

„И така, като сме оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога чрез нашия Господ Иисус Христос; чрез Кого-то ние посредством вяра сме придобили достъп до тая благодат, в която стоим, и се хвалим с надеждата за Божията слава. И не само това, но се и хвалим със скърбите си, като знаем, че скръбта произвежда твърдост, а твърдостта - опитност, а опитността - надежда, а надеждата не посрамя, защото Божията любов е изляна в сърцата ни чрез дадения на нас Свят Дух.“

(Римл. 5:1-5)

Можем да вземем и ключовите стихове от първата половина на Посланието към римляните 1:16-17:

„Защото не се срамувам от благовестието (Христово); понеже то е Божия сила за спасение на всеки, който вярва - първо на юдеина, а после и на гърка. Защото в него се открива Божията правда от вяра към вяра, както е писано: „Праведният чрез вяра ще живее.“

Тук думата спасение не означава оправдание. Думата „спасение“ обхваща всичко - оправ-

вдание, освещение, прославяне. Защото в него се открива правдата, което е от Бога чрез вяра към вяра. Както е писано: „Праведният чрез вяра ще живее.“ Не само ще се оправдае чрез вяра, а и ще живее чрез вята.

Освещението е сегашния дял от спасението и този смисъл е най-важната грижа на християнина сега. Оправданието е веднъж завинаги, освещението е продължителен процес - от приемането на Христа до нашата смърт.

Спасението е единство. Приемайки Христос ние се връщаме към първоначалната цел, за която сме сътворени. Понастоящем в 21 век ние се сблъскваме с въпроса: Каква е целта на живота ни? На този въпрос мнозина отговарят с мълчание.

Библията казва, че предназначението на человека е да възлюби Господа своя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си разум. И това не е никаква „абстрактна“, „религиозна“ любов, а едно истинско общение с Бога. Ограничения човек който мисли, реагира, чувства като личност, общува с вечния, безкрайния Богличност, и затова това общение е възможно. Това е предназначението на человека, въпреки че след грехопадението той е погинал. Приемайки Христос положението се възстановява не никога в бъдещето, а именно сега.

Сега имам една жива връзка с Една от трите ЛИЧНОСТИ на ТРОИЦАТА.

Първо, Бог-Отец става мой Баща. Библията нарича това осиновяване.

„А на онези, които Го пристигнаха, даде право да станат Божии деца - на тези, които вярват в Неговото име; които се родиха не от кръв,

НИТО ОТ ПЛЪТСКА ПОХОТ, НИТО ОТ МЪЖКА ПОХОТ, НО ОТ БОГА.“

(Йоан 1:12)

Когато приемам Христос въз основа на Неговото изкупително дело, аз ставам Божие дете. Христос е втората Личност от Троицата, Единственият, вечен Син на Бога.

Второ, когато приемам Христос като Спасител, аз незабавно влизам в тази „тайна“ връзка с Христос. Посланието към ефесяните ни казва, че като приемем Христос като Спасител ние сме в Христа.

В Римляни 7:4 Христос е оприличен на наш младоженец, а ние - негова невяста. В Йоан 15 глава Христос е лозата, а ние пръчките. Във всички тези пасажи единството на Христос и повярвания човек се представя като тайна.

Най-накрая Библията казва, че ние влизаме в нов вид общение с третата Личност от Троицата - със Святыя Дух. Когато биваме оправдани ние получаваме залога на Святыя Дух.

В Йоан 14:16-17 Христос дава обещание непосредствено преди смъртта Си, което изпълнява на Петдесятница:

„И Аз ще помоля Отца и Той ще ви даде друг Утешител, Който да преъбъдва с вас до века - Духът на истината, Когото светът не може да приеме, защото нито Го вижда, нито Го познава; но вие Го познавате, защото Той преъбъдва с вас и ще бъде във вас.“

Учениците вече имаха връзка с Христос, но Той им каза, че предстои още нещо. Йоан обяснява това като казва:

„...защото Святыя Дух още не бе даден, понеже Иисус още не бе се прославил“

(Йоан 7:39).

В Посланието до римляните отново се пояснява, че ако сме приели Христос за свой Спасител, ние вече имаме това ново общение със Святыя Дух.

Йоан 14:23: „Ако някой Мене обича, ще пази словото Ми; и Моят Отец ще го възлюби и Ние ще дойдем при него, и ще направим обиталище у него.“

И така, спасението обхваща всичко. Цялото спасение - минало, настояще и бъдеще имат една основа. Тази основа не е само нашата вяра. Единствената основа на спасението е завършеното дело на Иисус Христос на кръста. Вярата в празната ръка, с която приемаме Божият безценен дар. Вярата е упование в Бога.

Но какво представлява увереността?

Библията ясно показва, че християнинът има правото да знае, че е спасен, увереността на христианина се простира до толкова, доколкото той упова на Божието обещание в дадения момент. Съвсем същото е и с освещението. В основата е завършеното дело на Христос. Чрез него получаваме онова, което Бог е помислил за нас, а именно вярата.

Оправданието настъпва веднъж завинаги в мига, когато чрез Божията благодатта премрем Христос за личен Спасител. Освещението не е еднократно действие, а всекидневен живот на вяра.

Цялото единство на християнското учение се състои в това да живеем чрез вяра и да служим с радост на Господа.

„И Бог на надеждата да ви изпълни с всяка радост и мир във вярата, така че да се преумножава надеждата ви чрез силата на Святыя Дух.“

(Римл. 15:13) □

РОЛЯТА НА БИБЛИЯТА...

...Продължение от 10 стр.

та част от Ханаан. Противно на Божията воля, израилтяните остават много местни жители да живеят в Ханаан и се размесват с тях. Иисус Навин разделя Ханаанската земя на 12 части и на всяко племе дава част от нея.

По това време израелските племена преминават под управлението на съдии. Племената съществуват отделно едно от друго и постепенно сред еврейския народ се разпространява идолопоклонство. През този период животът на еврейския народ представлява цикъл, най-просто представен така:

ГРЯХ - най-често някакъв вид идолопоклонничество, пренесено у израилтяните от местните жители, които не са изгонени при завладяването.

НАКАЗАНИЕ - Бог използва вражески народ да влезе в земите им и да порази израилтяните.

ПОКАЯНИЕ - като следствие от наказанието, израилтяните се покайват и призовават Бог за помощ.

ОСВОБОЖДЕНИЕ - Бог издига водач или съдия, който води евреите към победа над врага. Този съдия обикновено остава да управлява след военната победа.

Периодът обхваща 400-те години по времето на съдийското управление.

Някои от най-известните съдии са били Варак, Девора, Гедеон, Самсон....

ОБЕДИНЕНО ЦАРСТВО:

1. и 2. Царе, 3. Царе 1-11; 1. Летописи 11-29; 2. Летописи 1-9.

Два основни фактора са водели евреите до желанието им за обединение под управлението на един единствен цар. Първо това са опитите на филистимците отново да завладеят Ханаан. Второ - като видели, че другите народи са управлявани от царе, евреите също пожелали да имат свой земен цар.

Самуил, последният от съдиите, неохотно помазал Саул за тихен цар. В началото Саул царува добре, но по време на царуването си става непокорен към Бога, което довежда и до неговата гибел.

Самуил помазва и вторият цар на Израил - Давид. Той е най-великият цар на Израил. Макар, че извършва личен грех, той се покайва и остава верен за призыва на Бога в своя живот. Давид побе-

ждава враговете си и утвърждава Израил като мощна държава. Бог обещава, че Давидовото потомство ще царува завинаги. Това обещание става основа за наследственото царуване на Давидовото потомство и уверение, че идващият Месия ще бъде потомък на Давид.

Соломон, синът на Давид поема след смъртта на баща си управлението на държавата. Соломон става известен с величествения храм, който построява за Бога. Духовното отстъпничество на царя обаче довежда до икономически и духовен проблем, а след неговата смърт и до гражданска война.

РАЗДЕЛЕНОТО ЦАРСТВО

3. Царе 12-22; 4. Царе; 2. Летописи 10-36

След царуването на Соломон, поради икономически спор, народът на Израил се разделя. Северното царство, известно като Израил, въстava срещу Давидовия дом, докато Южното царство известно като Юда, остава под управлението на Давидовата династия.

Северното царство е съставност от 10 от общо 12 племена. Те заемат по-голямата част от земята и правят град Самария своя столица. Различните форми на езическо поклонение се преместват с еврейската традиция и предизвикват дълбокото им пропадане в греха. Всичките им 19 управници се счетени за зли в очите на Бога.

Южното царство се състои от 2 от общо 12 племена. При разделяне на царството тяхното население нараства, тъй като повечето от свещениците (левитите) преминават в южното царство. За столица се установява град Ерусалим и макар, че всичките 20 царе са потомци на Давид, само 6 от тях са счетени за добри в очите на Господа. Южното царство обаче има четири периода на духовно съживление в своята история.

През епохата на разделеното царство пророкуват много от пророците: Исаия, Михей, Йоил, Наум, Софония, Йона, Амос, Осия, Авакум и Еремия.

След приблизително 200 години независимост от Юда, през 722 г. пр. Хр. Северното царство е напълно разрушено от Асирия. Южното царство съществува до 586 г. пр. Хр., когато попада във Вавилонски плен.

ВАВИЛОНСКИ ПЛЕН

След поражението от Вавилон, по-голяма част от народа на Юда е отведен в плен. Изгнанието продължава 70 години. Макар че няма исторически писания относно това време, смята се, че пророците Данайл, Езекил и Еремия пишат пророче-

ските си книги в периода на пленничеството.

По време на пленничеството настъпва промяна в духовното служение на юдейския народ. Юдеите изоставят религиозните традиции и започват да изучават и следват Божественото откровение - Тора.

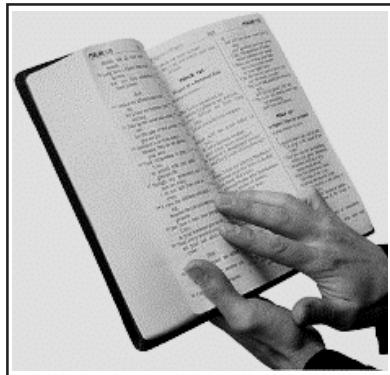
ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ: Езра и Неемия

Бавилон пада под властта на Персия, след което започва една нова и по-благосклонна политика спрямо юдеите. Персите им позволяват да се върнат в родината си и да възстановят храма и стените на Ерусалим.

В Библията има 4 основни завръщания от Вавилонския плен.

Те са били ръководени от Зарововел, Езра и Неемия. Докато евреите възстановяват храма, се възстановява набързо приспособена форма на еврейската религия, която изместява ударението от духовното служение върху спазването на традиционните закони и ритуали.

Старозаветната история завърши 400 години преди раждането на Христос и подготвя обстановката за появяването на Месията.

НОВИЯТ ЗАВЕТ

400 години след последния пророк на Стария Завет във Витлеем се ражда детето Исус. Това поставя началото на Новия Завет.

Новият Завет може да бъде разбран, ако се разглеждат две части: животът на Христос и служението на Ранната църква.

Животът на Христос - Евангелието

За детството на Христос не е записано много. Евангелията се съредоточават главно върху тригодишното му служение в Ханаан. Тези три години могат да бъдат разгледани по следния начин:

Първата година: през първата година на Своето служение Христос не е известен. Той придобива няколко ученици, пътува, проповядва, върши чудеса.

Втората година: Христос става много известна личност. Религиозните водачи на страната започват да се плашат от Неговите проповеди, влияние, сила и търсят начин да Го убият. Популярността изва от силата на Неговото послание и извършените чудеса, поради което тълни

от хора Го следват навсякъде.

Третата година: за мнозинството от еврейските свещеници, книжници, фарисеи Христос става обект на омраза. Заради недоверието им Той престава да върши толкова много чудеса и започва да поучава относно скорошната Си смърт.

По нареждане на свещениците, Исус е хванат и заведен в двора на първосвещеника Групата от неговите ученици се разпръска, а тълпата побудена от свещениците крещи: Разпни Го! Разпни Го!

Кое предизвика промяната в служението на Христос в периода на втората и третата година? Докато Христос върши мощнни дела, хората Го величаят, обичат и следват, но когато започва

да говори за края Си, те започват да Го презират. Месията, според техните представи трябва да е някой, който да установи царско управление и да утвърди еврейската независимост, а не някой, който да умре с презрение на кръст.

Христос бива разпнат, но на третия ден възкръсва. Той прекарва 40 дни на земята, а след това се възнася на Небето, за да бъде със Своя Отец и да подготви място за Своите последователи.

От този момент Исус Христос предава на учениците си отговорността за разпространението на благовестието по цялата земя.

ЖИВОТЪТ НА РАННАТА ЦЪРКВА

Деяния, Църковните послания

След Христовото възкресение, учениците се събират в Ерусалим в една горна стая и докато се молят да получат обещаната сила, върху тях изва Святият Дух.

С мъченическата смърт на якон Стефан започват гоненията срещу църквата.

Членовете на Ерусалимската християнска общност се разпръскват, с което започва разпространението на Евангелието по света.

Докато апостолите се разпръскват Филип в Самария, Петър в Юдея, става чудо. Един човек на име Савел, бивш гонител на църквата, тръгнал за Дамаск с решението да арестува тамошните християни, преживява свръхестествена среща с Исуса. Той не само се обръща към християнската вяра, но става ревностен разпространител на благовестието на Христос сред езическите народи. Савел, сега Павел става известен с трите си мисионерски пътувания по вре-

ме на които разпространява Евангелието, основава църкви и написва по-голяма част от посланията си до църквите, които са съставна част от Новия Завет. Написва и послание до Тимофеи и Тит относно пастирските и църковните въпроси.

Апостол Павел е една от централните фигури на Новия Завет.

Освен него, автори на книги в Новия Завет са още Петър, Йоан, Яков, Юда (братята на Иисус). Те играят важна роля в развитието на ранната църква.

Всички ученици на Христос с изключение на Йоан, стават мъченици на вярата. Йоан - единств-

веният ученик доживял дълбока старост в изпратен в изгнание на остров Патмос.

Там той написва Откровението - книгата, с която завършва Новия Завет.

Тази книга обнадеждава и окуражава църквата от всички времена до днес.

Историята на Библията е Божията история за изкуплението на човека. От самото начало на творението Бог разкрива Своята воля за човека. Чрез Старият Завет Бог показва Своя план за спасение, изпълнен в личността и делото на Иисус Христос.

Божието Слово трябва да ни притегля към поблизки взаимоотношения с Бога. □

КАК да се справим във време на духовна тъмнина?

Всеки християнин, било то служител или мирянин преживява периоди на духовна суша.

Това е едно субективно чувство, че Бог е далечен, отчужден, и че дори липсва. По време на духовна суша молитвите са празни, песните се пеят без енергия, проповедите са безжизнени. Често това състояние се нарича „тъмната нощ на душата“, това е време, когато нашето чувство за липсата на Бога е много полезно.

Но как да намерим пътя си във време на дълбока духовна тъмнина.

„Измъкнете“ се от
стария човек

Трябва да бъдем готови да отхвърлим живота, който сме били планивали, така че да приемем живота, който ни очаква. Времето на тъмнината може да е Божият сигнал, че сме достиг-

нали края на един етап от живота си. Обърнете се към Бога и започнете нова страница в живота си...

Търсете доброто и очаквайте на-доброто.

Вашият ум е едно силно оръжие, не го изхабявайте в мислене за това, което нямаете, което не преживявате или не получавате.

Винаги поставяйте
врата над разбирането

Понякога тъмнината идва тогава, когато изглежда, че дадена спешна молитва не е била чута. Ако случаят е такъв винаги избирайте врата, а не разбирането.

Отделени от Бога можем да се потопим само в страдания ... или можем да Му кажем: „Нуждая се от Теб и от Твоето присъствие в живота си повече, отколкото от разбирането. Изби-

рам Теб, Господи, доверявам Ти се, че ще ми дадеш отговор на всяко „защо“ - когато обаче Ти решиш“.

Назови и заяви

Независимо от ситуацията, в която се намирате, балансирайте негативните чувства и мисли с реалността, че Бог е любов.

Всеки, който вярва, че Иисус е пожелал да умре вместо него, ще трябва да вярва също и в това, че Той винаги желае да действа за неговото най-голямо добро.

Бог би отрекъл Собственото Си естество, ако направи каквото и да е срещу интереса на онези, които е обикнал повече от живота Си.

Прочетете за себе си изявленията на Писанията споделящи тази истина.

1. Йоан 3:1: „Вижте каква любов е дал нам Отец, да

се наречем Божии чада; а такива и сме.“

или

Исая 43:4 „Понеже ти бе скъпоценен пред очите Ми, и почетен, и аз те възлюбих, затова ще дам човеци за тебе, и племена за живота ти“.

Уроците от трудните времена

Някои от най-силните духовни уроци са произведени по време на духовна тъмнина и суша.

Анализирайте състоянието си.

Когато е оттеглено чувството за благодат, причината е гордостта. Не е задължително човек да се е възгордял, но ако тази благодат не се оттегля от време на време, гордостта със сигурност ще пусне корен.

Кажете трите думи

Аз ти прощавам - това са трите най- силни думи, които човек може да изрече.

Запитайте се дали вашата духовна ситуация е свързана с чувства на гняв, негодувание, враждебност към някого, който ви е нааранил.

Ако е така, помислете за едно по-дълбоко прощение.

Добър начин да направите това е като напишете писмо на човека, който ви е нааранил Опи-

шете истината за това, което се е случило, както сте го преживели, но го направете без обвинения, осъждане, гняв или враждебност.
Кажете: Аз ти прощавам.
Ако не приеме писмото, изговорете го и нека си отидат вашите враждебни чувства.

Оставете дарбите да ви водят

Докато минава през тежки времена, за човека е трудно да разбере какво да направи и в коя посока да приеме пътя си, нека дарбите и талантите, които Бог ви е дал да ви покажат посоката. Отдайте ги в служба на другите.

Бъдете ангел

„Не са ли те всички служебни духове, изпращани да слугуват на ония, които ще наследят спасение?“ (Евр. 1:14)

Нищо не разширява така способностите на душата, както помощта на другите.

Доверете се

Без значение как се чувствате, продължавайте да се доверявате на Бога за водачеството и за съхраняването на силата. Окуражавайте се с молитвата: О, Боже мой нямам представа накъде отивам. Не виждам пътя пред себе си... затова ще се надявам винаги на Теб. Въпреки, че може да изглеждам безнадеждно изгубен, няма да се страхувам, защото Ти си винаги с мен...

Вършете правилните неща

Независимо дали имате работа или не, отделяйте време за духовна оценка на кариерата си. Питайте се: В какво съм добър. Кое от моята дейност ми носи най-голямо духовно и емоционално удоволствие? Как мога да използвам това, което обичам да правя, за да изкарвам средства и да допринеса за доброто на дома си и на света.

Вслушвайте се в Божието присъствие

Когато се молите, останете спокоен и тих в Божието присъствие.

Развивайте и поддържайте едно слушащо ухо. Бог е приятел на тишината.

Неговата воля се разбира най-ясно в самотата и тишината.

„Дай ми слушащо ухо!“

Днес Бог търси ухо, което няма да се отдръпне от наставления.

Пораждайте благословения

Дори да преживявате тъмнина, можете се за всички онези, с които имате допир, да преживеят Божиите благословения на мир, сила, мъдрост, любов, радост, здраве..

Насаме изказвайте тези молитви на благословения за своя съпруг, деца, приятели, съсед, работодател, колеги, дори непознати.

Благословението задържа вниманието ни върху целия потенциал на живота, който можем да имаме, то ни събужда за нашия собствен живот...

С всяко изказано благословение ние разширяваме границите на свещеното ни подновяване любовта си към живот. □

ОПРАВДАВАНЕ ПО БЛАГОДАТ

Условието за получаване на опрощение е изкуплението. Ние сме изкупени чрез Христовата кръв. Следващото условие е благодатта. Тя е дар от Бога. Бог не ни насила, за да спечелим опрощението. Бог ни предлага и казва, че поради своята доброта ни оправдава. Ние никога няма да разберем природата на Божието опрощение, ако не знаем какво означава да бъдем оправдани по неговата благодат.

Един от проблемите днес е, че малко християни разбират какво е оправдаване.

Оправдаването не означава, че ставаме по-малко грешни.

Това не означава, че автоматично започваш да живееш по-свят живот. Оправдаването не е това.

Оправдаването не означава прошка и то по начина по който хората приемат опрощението. Опрощението включва нещо много повече. Думите „прощавам ти“ могат да накарат человека да се чувства по-добре, но оправдан от Бога, означава много повече.

Оправдани не означава извинени.

„**Оправдан**“ е Божие действие извършено за винаги, заличаващо вината ни.

Какво представлява ОПРАВДАВАНЕТО?

Исус Христос прости нашият грех и ни обяви за невинни.

Обявяване в праведност: „Ако ще пояди разпра между човеци, и го даде пред съда, и съдиите ги съдят, тогава нека оправдаят правия и осъдят виновния“ (Второзак. 25:1).

Съдията ще осъди виновния и ще оправдае правия. Съдията не може да направи человека прав (невинен)

Съдията не казва, че ще прости на правия (тук няма нищо за прощаване)

Думата „оправдаване“ означава, че съдията обявява человека, който е невинен за прав.

Истинското значение на думата „оправдаване“ е в Римл. 3:3-4: „**Ако някои бяха неверни, тяхната неверност ще унищожи ли Божията верност? Да не бъде! Но нека признаваме, че Бог е истинен, а всеки човек - лъжлив, както еписано: „За да се оправдаеш в думите Си и да победиш, когато се съдиш.“**

Бог е съвършено праведен. Чрез Своята милост Той ни оправдава. В Божиите очи изглежда така, като че ли винаги сме спазвали всички закони. Второзаконие 28 глава е пълна с обещания, които могат да се изкарат от онзи, който е оправдан.

Оправдаването е събитие извършено веднъж завинаги

Някои християни мислят, че оправдаването покрива само техните минали грехове и трябва да бъдат отново оправдани за греховете, които могат да възникнат в бъдеще. Това не е точно разбиране за Божието оправдаване.

Ние виждаме само настоящето и миналото. Бог вижда и бъдещето, Той вижда миналите, настоящите и бъдещи грехове. Христос умря и за бъдещите ни грехове. Бог ни оправдава, Той вижда бъдещият ни живот. Точно това ни учи Библията:

„Зашпото с един принос Той е усъвършенствал за винаги ония, които се освещават“ (Евр.10:14)

„И така, какво да кажем за това? Ако Бог е откъм нас, кой ще бъде против нас? Той, Който не пощади Своя Собствен Син, но Го даде заради всички нас, как не ще ни подари заедно с Него и всичко? Кой ще обвини Божиите избрани? Бог ли, Който ги оправдава? Кой е онзи, който ще ги осъди? Христос Исус ли, Който умря, а още и беше възкресен от мъртвите, Който е от дясната страна на Бога и Който ходатайства за нас? Кой ще ни отмълчи от Христовата любов? Скръб ли или страх, гонение или глад, голота, беда или нож?“

(Римл. 8:31-35)

„И вас, които бяхте мъртви в прегрешенията си и необрязаното си пълнско естество, Той съживи с Него, като прости всичките ви престъпления. Той изличи противния на нас в постановленията закон, който беше враждебен на нас, и го махна от сред нас, като го прикова на кръста“ (Кол. 2:13-14)

Бог е обявил, че няма да вписва греховете ни: „**И греховете им и беззаконията им няма да помня вече**“ (Евреи 10:17)

Оправдаването на човека става в един миг, но покрива цялото ни съществуване. Когато един човек е оправдан, той е прием за такъв през целия му живот - минало, настояще и бъдеще.

Времето не е фактор за Бога.

Ако сме оправдани в Божиите очи, ние винаги и изцяло ще бъдем оправдани.

Опрощението чрез изкупление, чрез заместничество

Как Бог ще ни признае за праведни, след като съгрешаваме по толкова начини?

В Исаи 53 глава се казва, че всичките ни грехове Бог е възложил върху АГНЕЦА Божий - Иисус.

„Бог, Който за нас направи грешен Онзи, Който не знаеше грях, за да станем ние чрез Него праведни пред Бога.“ (2 Кор. 5:21)

Какво ще види Бог проверявайки живота ни щом Иисус, Божият Син е приемел целият ни грех?

Той ще види съвършена праведност - праведността на Иисуса!

Това е пълно орощение.

И така: **Оправданието е съверенно Божие действие. Действие, извършено веднъж за Винаги, което залича цялата ни вина и обявява, че сме съвършено оправдани, т.е. праведни.**

Ако оправданието е съвършено тогава какъв е смисълът на изповедта?

Преци да повярваме в Божият Син и да го приемем за наш Господ и Спасител, отношенията ни с Бога са като отношения между законопрестъпници и съдия. Ние сме били нарушители на Божиите закони и сме били виновни пред Бога за деянятията си. По тази причина отношенията ни с Бога са били на правова основа или на правно равнище.

След повярването и новорождението ни ние се

свързваме с Бога, както децата се свързват с баща си. Ние се причисляваме към Неговото семейство. Нашите отношения са на семейно равнище.

Имайки предвид това разграничение, виждаме, че оправдаването е свързано с греха и опрощението на правно равнище, докато „изповедта“ е свързана с греха и опрощението на семейно равнище.

На правно равнище (пред Бога като съдия на вселената) когато сме били оправдани.

На това правно равнище нашето орощение е пълно.

На семейно равнище (пред Бога нашия любящ Баща) нашият грех все още натъжава Неговото бащино сърце. Нашите прегрешения затрудняват приятелството ни с Него.

Трябва да изповядваме греховете си, за да бъдем оправдени на семейно равнище и да запазим приятелството си с Бога. Ние сме оправдани пред Бога като Съдия. Цената е напълно платена и върху нас не лежи никакво осъждение: „И така, сега няма никакво осъждане за онези, които са в Христос Иисус (които ходят не по плът, но по Дух).“ (Римл. 8:1).

Бог като наш баща е натъжен и дълбоко наскърен от нашият грех и ние трябва да изповядаме греха си, за да възстановим приятелството си с Него.

Но какво означава „изповядвам греха си“ - това означава да се съгласиш с нещо. Това означава да гледаме на греха, както Бог гледа на него. Ние казваме: Тамко, съжалявам, че наскърбих Твоето сърце като съгреших пред Теб по този начин. Аз признавам, че това което направих е грешно. Моля Те да ми простиши и ти благодаря, че кръвта на Иисус е платила наказанието за всички мои грехове.“

Когато изповяддаме греха си Бог спазва обещанието Си.

„Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете, и да ни очисти от всяка неправда.“ (1. Йоан 1:9)

Той ни прощава и очиства от всяка неправда и възстановява приятелството Си с нас. Всичко това означава да приемем нашият грех за една неправилна, недостойна постъпка, която не желаем да извършваме повече. Човекът, който изговаря думи на покаяние, без твърдото намерение да не извършва този грех, не е изповядал истински греха си.

Какво да кажем за святото живот?

Хората често питат: Камо сме оправдани (обявени за праведни в очите на Бога) това не премахва ли мотивацията за святото живот? Според Новият Завет страхът от осъждение не може да бъде истинска мотивация, за да живее човек свято пред Бога.

Докамо при Мойсейевия закон и целия Стар Завет основната мотивираща сила е страхът от наказанието, те за нас, които не живеем под закон, а под благодат (на която се основава целия Нов Завет) любовта е основната движеща сила и тя е тази, която ни мотивира за да служим на Бога.

В целия Нов Завет - в Римляни, Ефесяни, Колосиани, призовът е един и същ. Там ни се казва, че Бог е извършил всички неща за нас.

Той ни залива със Своята благодат и милост. Следователно, поради Неговата милост, ние трябва да живеем по начин, който Му доставя радост.

Самото получаване на благодатта от Бога предизвиква промяна. Когато наистина изпитваме благодатта на Бога, когато истинския я преживеем, ние напълно се променяме. Нямаме желание да вършим грехове и откриваме, че сме изпълнени с желание да зарадваме Този, който ни е обикнал толкова много, щото е дал Своя Единороден Син, за да ни спаси. Така мотивацията ни за святото живот е подтиквана към по-святото живот.

Как да получим оправдание?

Какво трябва да стори човек, за да е оправдан. Всичко това е описано в Римляни 3 глава.

„Защото всички съгрешиха и са лишени от Божията слава, но се оправдават даром от Неговата благодат чрез изкуплението, което е в Христос Исус. Него Бог поставил за омилостивение чрез Неговата кръв посредством вяра“ (Римл. 3:23-24)

Оправданието е дар за нас.

„Защото така казва Господ: Продадохте се за нищо; и ще бъдете изкупени без пари“ (Исаия 52:3)

Библията ни казва, че когато Бог ни е гледал и видял нуждите ни и в Своята благодат е изпратил Сина Си, за да плати най-високата цена във Вселената и да ни освободи от наказанието на греха.

„И както Мойсей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Човешкият Син, та всеки, който вярва в Него (да не погине, но

да има вечен живот. Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нико един, който вярва в Него, но да има вечен живот. Понеже Бог не изпрати Сина Си на света, за да съди света, но светът да бъде спасен чрез Него. Който вярва в Него, не е осъден; който не вярва, е вече осъден, защото не е повярвал в името на Единородния Божий Син.“ (Йоан 3:14-18)

Taka Бог купува за нас този дар на спасение чрез проливането на кръвта на Иисуса.

Единственото, което остава за нас, е да приемем този дар. Това става чрез вяра.

Вярата е третото условие за получаване на оправдение от Бога.

Вяра

Вярата е лична зависимост от Иисуса.

Това означава да сложиш живота си в ръцете на Му. Това означава да Му повериш своето вечно благополучие. Това означава да си убеден, че със своите собствени усилия не можеш да удовлетвориш Божиите изисквания за праведност и оставаш на Иисус да стори това за теб. Вярата е безпрекословно упование в Иисуса.

Вярата е да отвориш сърцето си с готовност да получиш.

Вярата е протягане на празни ръце към Бога. Те са празни и няма какво да предложат, но са в очакване, че Той ще спаси твоето обещание и ще даде в дар спасението Си.

Това е вярата. Да разчиташ на Бога и да се оставиш в Неговите ръце, да очакваш, че той ще стори това, което е обещал. Тогава Бог поставя в ръцете ти безценния дар на спасението. Той ни проща. Той ни оправдава. Той ни обявява за праведни в своите очи.

Когато просто Му се доверим, ние сме даром опростени! Божието оправдение е пълно и изчертано. От теб се иска да живееш под Неговото благословение, да се научиш да Го обичаш, да Го възхваляваш и Му служиш.

Това е добрата вест, която Божието послание нарича Евангелие -т.е. благовестие.

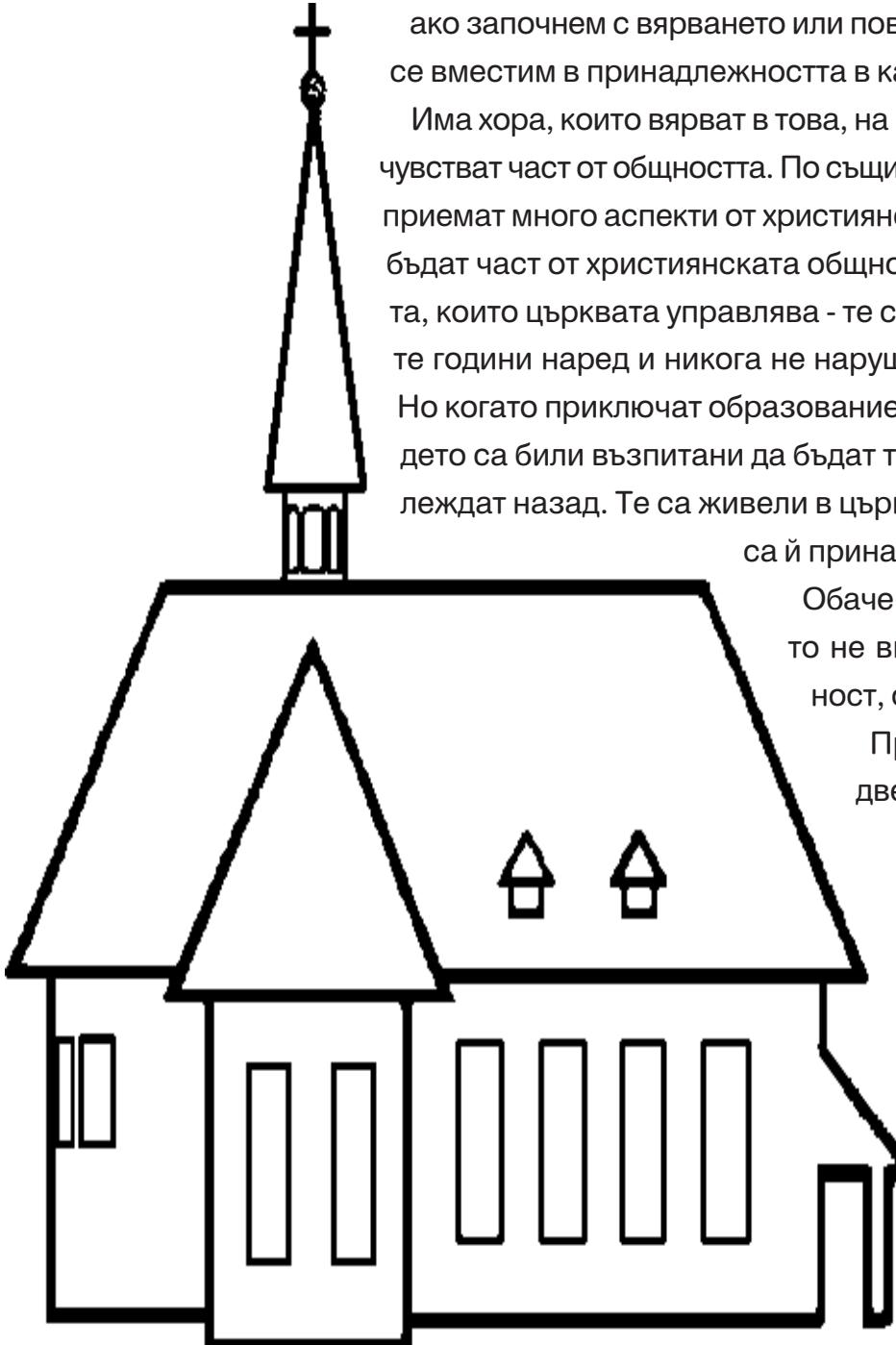
Бог казва, че за да можем напълно да се радваме на възстановеното си приятелство с Него, трябва да прощаваме на другите така великодушно, както Той ни проща. В Господната молитва Той ни казва, че радостта от нашето оправдение е пряко свързано с нашата способност да прощаваме.

„и прости ни дълговете, както и ние прости хме на нашите дължници“ (Матеи 6:12). □

КАК РАСТЕ ЦЪРКВАТА

Когато разберем в какво се изразява принадлежността към една религиозна общност, виждаме защо тя е по-важна от вярването или поведението.

Ако започнем с нея, те естествено си идват на мястото. Но ако започнем с вярването или поведението, често е трудно да се вместим в принадлежността в картината.

Има хора, които вярват в това, на което църквата учи, но не се чувстват част от общността. По същият начин някои могат да възприемат много аспекти от християнският начин на живот без да бъдат част от християнската общност. Има ученици в училищата, които църквата управлява - те се подчиняват на стандартите години наред и никога не нарушават дори и едно правило. Но когато приключват образованието си, напускат мястото, където са били възпитани да бъдат това, което искат без да поглеждат назад. Те са живели в църковната сграда, но никак не са й принадлежали.

Обаче ако вярването и поведението не винаги водят до принадлежност, обратното не е истина.

Принадлежността включва и двете.

Ако сте част от една общност, вие ще споделяте неяните вярвания и посвещението й. Започнете с принадлежността и ще имате целият пакет. Тя е основната категория, както и най-обобщаващото измерение на християнското съществуване...

Ще положа законите Си в ума им

и ще ги напиша в сърцата им;

Аз ще бъда тяхен Бог и

те ще бъдат Мой народ;

И няма вече

да учат всеки съгражданина си и всеки
брат си, като му казват: "Познай Господа";

защото всички ще Ме познават –

от малък до голям между тях.

Защото ще покажа милост

към неправдите им и греховете им

и беззаконията им няма да помня вече."

А като каза "нов" завет,

Той обяви първия за остарял.

А онова, което овехтива и остарява,

е близо до изчезване.

Евреи 8:10-13